

Stk. 5. Medlemmerne af børne- og ungdomsforsorgens nævn beskikkes af socialministeren for 4 år, svarende til den kommunale valgperiode. Socialministeren beskikker et af medlemmerne som formand.

Stk. 6. Socialministeren kan fastsætte regler for nævnenes forretningsorden. Nævnene træder sammen til fælles behandling af spørgsmål, der har både pædagogisk og økonomisk betydning.“

Til § 8.

3) Stk. 2, 3. punktum, udgår.

Til § 11.

4) Paragraffen affattes således:

„§ 11. Børne- og ungdomsværnet består af

1. borgmesteren for den afdeling af magistraten, hvorunder børne- og ungdomsforsorgen hører,

2. 2 næstformænd, der udpeges af magistraten, og som skal opfylde de almindelige betingelser for udnævnelse til dommer,

3. 6 eller 8 andre medlemmer.“

Til § 12.

5) Paragraffen affattes således:

„§ 12. København deles i børneværnskredse, hvis antal og afgrænsning fastsættes i vedtægten.

Stk. 2. For hver kreds vælges et i vedtægten fastsat antal kredsværger og suppleanter, der bør have kendskab til forholdene i den kreds, de vælges for.

Stk. 3. De i § 11, nr. 3, nævnte medlemmer af børne- og ungdomsværnet og kredsværgerne vælges af borgerrepræsentationen efter nærmere i vedtægten fastsatte regler blandt personer, der må antages at have indsigt i børne- og ungdomsforsorg, og som er valgbare til kommunalbestyrelsen. Valget gælder for 4 år, regnet fra den efter udløbet af en kommunal valgperiode følgende 1. juni.“

Til nr. 3.

Der er i almindelighed ikke fastsat en højeste aldersgrænse for medlemskab af kommunale råd og nævn. Det er derfor anset for rigtigst også i denne henseende at overlade spørgsmålet om, hvem der er egnet til at være medlem af børne- og ungdomsværnet, til kommunalbestyrelsens afgørelse.

Til nr. 4-6.

Det er af Københavns magistrat over for udvalget gjort gældende, at lovforslaget ikke tager tilstrækkeligt hensyn til, at børne- og ungdomsværnet i København på grund af byens størrelse har en anden organisation end i andre kommuner.

Der er bl. a. peget på det uhensigtsmæssige i, at et organ på over 100 medlemmer skal have det endelige ansvar for børne- og ungdomsforsorgen i byen.

Indvendingerne imod forslaget om det meget store børne- og ungdomsværn må i det store og hele anses for berettigede.

Lovforslaget indeholder imidlertid så betydelige fremskridt i retning af at samle ansvaret for børne- og ungdomsforsorgen i sin helhed i et demokratisk sammensat nævn, at det må anses for særdeles uheldigt at gå tilbage til den nuværende ordning med den meget skarpe todeling af ansvaret imellem magistraten og det særlige børnenævn.

Det er et hovedsynspunkt i lovforslaget, at der ikke bør opretholdes et skarpt skel mellem forebyggende foranstaltninger og anbringelser uden for hjemmet og mellem forsorg af forsørgelsesmæssige grunde og anden forsorg. Forsorgens hjælpemuligheder må ses som en enhed, der principielt er til rådighed i hver enkelt sag, uanset hvilket